



И. К. Щайн

Прочутият артист

– Една стая с баня! – каза американецът на своя секретар. Бледият, носещ очила с черни краища мъж даде повтори по-нататък това разпореждане.

Портиерът на „Екселсиор“ подаде ключа на пиколото.

– Първи етаж, стая 104.

Асансьорът се заизкачва безшумно. Стая № 104 беше светла и широка. Слугата донесе багажите, а пиколото подаде адресните листове. Младият мъж написа: „Професор А. Г. Браун от Чикаго със секретаря си И. Хуви“.

Пиколото излезе.

– Изгледът? – попита Браун. Хуви отиде до прозореца, погледна навън и каза:

– Олрайт!

Браун позвъни още веднъж. Келнерът пристигна с кърпа.

– С какво мога да ви услужа?

– Донесете един пирамидон.

Келнерът се учуди, но веднага излезе. Браун позвъни два пъти и в стаята влезе прислужницата.

– С какво мога да ви услужа, господине?

– Елате по-близо, госпожице!

Момичето се приближи към Браун.

– Още по-близо! – заповяда той с висок глас.

Учудена, прислужницата отново пристъпи. Браун погледна в очите момичето.

– Събуйте си обувките! – извика той.

Изплашеното момиче се затече към вратата. Бруталният тон я изплаши, а особеното желание на клиента я прогони.

– Останете! – заповяда Браун.

Тя страхливо се подчини и застана при вратата, гледайки смутено обувките си. Търсейки помощ, тя погледна умолително към Хуви, който се подпираше до прозореца. Хуви извади бавно дясната си ръка от джоба на палтото. Пръстите му стискаха дръжката на един револвер.

Американецът повтори заповедта.

– Свалете си обувките!

С разтреперани пръсти момичето развърза връзките на обувките си и ги свали. В тънки копринени чорапи то застана срещу двамата мъже.

Браун се наведе безмълвно, взе обувките, приближи се към прозореца и каза:

– Хубав изглед! – и хвърли обувките с широк замах. На момичето

прислужница, което гледаше всичко това с ужасени очи, той каза:

– Вие можете да си вървите.

Вратата се отвори. Хуви изчисти очилата и кимна:

– Олрайт!

Минаха няколко минути. Неочаквано те започнаха да се борят. Браун удари с юмрук Хуви по лицето. Те стояха до прозореца. Започна се дива борба. Браун се показа много по-силен. Като с железни скоби той стисна гърлото на Хуви със силните си ръце. Един миг по-късно Хуви се сгромоляса на пода. Браун, зачервен от борбата, обърса потното си чело. Той погледна Хуви, който лежеше неподвижен на пода.

– Не ще им оставя това така! – викаше прислужницата и плачеше високо. – Те са луди! – викаше тя още по-високо и около нея се събраха всичките ѝ колеги, които слушаха любопитно цялото ѝ преживяване. Целият персонал я придружи до дирекцията, където тя искаше да се оплаче.

– Най-напред те се бореха, после той го стисна за гушата, сега той сигурно е мъртъв! – хълцаше тя истерично.

Пет минути по-късно пред вратата на стая № 104 се появиха депутацията на прислужницата, други прислужници, директора, някои гости. Детективът Йолен почука енергично на вратата.

Никой не отговори. Той заблъска вратата. Напразно! Нищо не се чуваше отвътре. Най-сетне директорът реши да си послужи с шперц. Вратата се отвори.

В стаята пред камината седяха двама господа и четяха спокойно вестници. Тя бяха обвити в гъст цигарен дим.

– Какво желаете? – запита Браун и допълнително прибави: – Моят секретар ще ви даде необходимите сведения.

Секретарят Хуви небрежно отговори:

– Работата с прислужницата? Добре, господин Браун не може да търпи прислугата да носи такива обувки. Неговият вкус не понася такива работи.

Той отвори една кутия, която беше поставена на масата, и подаде един елегантен чифт обувки на момичето. Директорът се колебаеше.

– Малката сцена при прозореца ли? – продължи секретарят. – Господин Браун е артист, един прочут, първокласен артист. Ние правехме репетиция преди малко. Нещо друго?

Директорът промълви някакво извинение.

– Олрайт! – каза Хуви и му подаде ръка.

След няколко минути всичко тръгна отново по стария си ред.

– Седем хиляди и шестстотин марки, четири златни часовника, девет портфейла, три пръстена, единадесет табакери и едно кожено палто... Не е много! – каза Браун, като се обърна към Макс – човека, който му беше предал плячката.

– Безочлив човек! – промърмори Макс. – Само палтото на директора струва хиляда марки! Вие обаче си избрахте по-леката работа: да се представите пред господата и да играете комедия, докато аз трябваше да използвам краткото отсъствие на персонала, за да „изчистя“ стаите.

– Добре, добре, Макс! Ние сме доволни! – каза Браун. – Ние сме много доволни от теб. Какво мислиш ти, Хуви?

Хуви отиде до прозореца, погледна обувките, които се търкаляха в задното дворче на хотела. Една прислужница, държейки в ръка елегантни обувки, ги гледаше отдалече. Хуви плю настрана и каза само:

– Олрайт!

КРАЙ

© И. К. Щайн

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

**Публикация:**  
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4459>]